

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

вул. Жилянська, 14, м. Київ, 01033

Суб'єкт права на конституційне подання:
50 народних депутатів України

Уповноважені представники суб'єкта права на конституційне подання за дорученням,
народні депутати України:

Народний депутат України
Каплін Сергій Миколайович

Сметана Василь Васильович

Войтович Іван Володимирович

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

народних депутатів України

**щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
частини десятої статті 72 Закону України**

**«Про телебачення і радіомовлення» від 21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ
(офіційне опублікування: Голос України від 22.02.1994 та Відомості Верховної
Ради України від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43)**

Керуючись статтями 150, 152 Конституції України, статтями 13, 38-40 та 71 Закону України «Про Конституційний Суд України», суб'єкт права на конституційне подання, звертається до Конституційного Суду України з письмовим клопотанням про визнання неконституційними окремих положень Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від 21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ (офіційне

опублікування: **Голос України** від 22.02.1994 та **Відомості Верховної Ради України** від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43), а саме:

- частини десятої статті 72 такого змісту: «Розміри штрафів встановлюються Національною радою за погодженням з Кабінетом Міністрів України відповідно до вимог законодавства».

На виконання пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування неконституційності положень частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від 21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ (далі – Закон України «Про телебачення і радіомовлення»).

I. Відповідно до преамбули Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення», Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада) є конституційним, постійно діючим, колегіальним, наглядовим та регулюючим державним органом в галузі телерадіомовлення.

Статтею 2 Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» передбачено, що Національна рада у своїй діяльності керується Конституцією України, Законом України «Про телебачення і радіомовлення», цим Законом, іншими законами України.

Відповідно до частини першої статті 70 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», Національна рада здійснює контроль за дотриманням та забезпечує виконання вимог, зокрема, законодавства України у сфері телебачення і радіомовлення.

Згідно статті 21 Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення», Національна рада застосовує санкції до порушників законодавства про телебачення і радіомовлення відповідно до вимог Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

Згідно частини шостої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», Національна рада може застосовувати до телерадіоорганізацій та провайдерів програмної послуги такі санкції:

- оголошення попередження;
- стягнення штрафу;
- подання до суду справи про анулювання ліцензії на мовлення.

Системний аналіз зазначених норм права свідчить, що Національна рада наділена повноваженням притягувати до юридичної відповідальності телерадіоорганізації, шляхом застосування санкцій за порушення законодавства про телебачення і радіомовлення. Одним з видів таких санкцій, є стягнення штрафу з телерадіоорганізацій.

II. З прийняттям Верховною Радою України 16 січня 2003 року Господарського кодексу України, в Україні було передбачено юридичну відповідальність суб'єктів

господарювання у вигляді адміністративно-господарських санкцій, які можуть застосовуватися до таких суб'єктів уповноваженими органами державної влади або органами місцевого самоврядування.

Згідно абзацу сорок дев'ять частини першої статті 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» телерадіоорганізація - зареєстрована у встановленому законодавством порядку юридична особа, яка на підставі виданої Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення ліцензії на мовлення створює або комплектує та/чи пакетує телерадіопрограми і/або передачі та розповсюджує їх за допомогою технічних засобів мовлення.

Пунктом 1 частини другої статті 55 Господарського кодексу України визначено, що суб'єктами господарювання є, зокрема, господарські організації - юридичні особи, створені відповідно до Цивільного кодексу України, державні, комунальні та інші підприємства, створені відповідно до цього Кодексу, а також інші юридичні особи, які здійснюють господарську діяльність та зареєстровані в установленому законом порядку.

Таким чином, телерадіоорганізації є суб'єктами господарювання до яких, в розумінні Господарського кодексу України, можуть застосовуватися адміністративно-господарські санкції.

Згідно частини першої статті 238 Господарського кодексу України, за порушення встановлених законодавчими актами правил здійснення господарської діяльності до суб'єктів господарювання можуть бути застосовані уповноваженими органами державної влади або органами місцевого самоврядування адміністративно-господарські санкції, тобто заходи організаційно-правового або майнового характеру, спрямовані на припинення правопорушення суб'єкта господарювання та ліквідацію його наслідків.

Відповідно до абзацу третього частини першої статті 239 Господарського кодексу України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування відповідно до своїх повноважень та у порядку, встановленому законом, можуть застосовувати до суб'єктів господарювання такий вид адміністративно-господарської санкції як адміністративно-господарський штраф.

Згідно визначення, яке міститься у частині першій статті 241 Господарського кодексу України, адміністративно-господарський штраф – це грошова сума, що сплачується суб'єктом господарювання до відповідного бюджету у разі порушення ним встановлених правил здійснення господарської діяльності.

Таким чином, санкція у вигляді «стягнення штрафу», повноваженнями на застосування якої до телерадіоорганізацій наділена Національна рада, є адміністративно-господарською санкцією, а саме – адміністративно-господарським штрафом.

III. Згідно частини другої статті 217 Господарського кодексу України, у сфері господарювання застосовуються такі види господарських санкцій: відшкодування збитків; штрафні санкції; оперативно-господарські санкції.

Частиною ж третьою статті 217 Господарського кодексу України визначено, що крім зазначених у частині другій цієї статті господарських санкцій, до суб'єктів

господарювання за порушення ними правил здійснення господарської діяльності застосовуються адміністративно-господарські санкції.

Враховуючи зміст частини третьої статті 217, а також виключний перелік господарських санкцій наведених у частині другій статті 217 Господарського кодексу України, останній відділяє поняття господарських санкцій від поняття адміністративно-господарські санкції, які не є мірою господарської (цивільно-правової) відповідальності суб'єктів господарювання.

Натомість, адміністративну відповідальність визначають, як різновид адміністративного примусу, вид юридичної відповідальності, яка виражається в застосуванні уповноваженими державними органами, органами місцевого самоврядування або їх посадовими особами санкцій, встановлених матеріальними нормами адміністративного права, до осіб, які вчинили адміністративне правопорушення.

В свою чергу, з визначення наведеного в статті 238 Господарського кодексу, можна виділити такі ознаки адміністративно-господарських санкцій:

- адміністративно-господарські санкції застосовуються до суб'єктів господарювання;
- адміністративно-господарські санкції за змістом є заходами організаційно-правового характеру або майнового;
- метою застосування адміністративно-господарських санкцій є припинення правопорушення суб'єкта господарювання та ліквідація його наслідків;
- адміністративно-господарські санкції застосовуються уповноваженими органами державної влади або органами місцевого самоврядування;
- підставою застосування адміністративно-господарських санкцій є порушення встановлених законодавчими актами правил здійснення господарської діяльності.

Всі ознаки, які характерні адміністративно-господарським санкціям є фактично ознаками такого виду юридичної відповідальності, як **адміністративна відповідальність**.

Якщо звернутися до теорії права, можливо використати визначення юридичної відповідальності, як закріпленого у законодавстві і забезпечуваного державою юридичного обов'язку правопорушника зазнати примусового позбавлення певних цінностей, що належали йому.

Для того, щоб класифікувати юридичну відповідальність за видами в залежності від правової природи необхідно встановити, які ознаки є основними, істотними для юридичної відповідальності і відображають її природу. Справедливо можна розглядати юридичну відповідальність як певні правовідносини, що мають чітку структуру з визначеною кількістю елементів, які також мають власні ознаки.

У структурі будь-якого виду правовідносин можна виділити суб'єктів правовідносин, об'єкт правовідносин, зміст правовідносин, а також юридичні факти, що є підставами виникнення цих правовідносин. Якщо розглядати відповідальність як правовідносини в її структурі можна виділити ті ж самі елементи. Проте не всі вони можуть бути підставою класифікації в силу особливостей правового регулювання.

Це пов'язано з тим, що у певних випадках, підстави юридичної відповідальності є похідними від виду юридичної відповідальності. Так, наприклад, злочин можна вважати таким тільки коли за вчинення відповідного діяння передбачена кримінальна відповідальність. З огляду на це юридичні факти не можуть бути підставою класифікації юридичної відповідальності. З іншого боку, в якості підстави класифікації не можливо також використовувати об'єкт відносин юридичної відповідальності. Так, один і той самий об'єкт може бути притаманний різним видам відповідальності. Наприклад, право власності виступає об'єктом відносин кримінальної, адміністративної та цивільно-правової відповідальності, адже за допомогою цих видів відповідальності забезпечується або охорона права власності від протиправних посягань, або компенсація внаслідок завдання шкоди. Якщо розглядати суб'єктів відносин юридичної відповідальності, то слід звернути увагу на наступне. Для більшості конструкцій юридичної відповідальності характерною є наявність владних повноважень одного суб'єкта відносин юридичної відповідальності по відношенню до іншого, причому наявність таких повноважень може обумовлюватись або належністю одного із суб'єктів до органів держави, або службовим підпорядкуванням одного суб'єкта іншому.

Для виконавчої влади юридична відповідальність виступає одним з інструментів державного управління, оскільки велика кількість органів виконавчої влади наділена повноваженнями здійснювати притягнення до адміністративної відповідальності в процесі реалізації ними функцій державного управління, зокрема функції контролю (нагляду).

Органи судової влади також є повноцінними суб'єктами відносин юридичної відповідальності, оскільки виключно до компетенції судів належить притягнення до кримінальної відповідальності, а в окремих випадках й до інших видів юридичної відповідальності. Також досить поширеними є відносини юридичної відповідальності побудовані на службовому підпорядкуванні одного суб'єкта іншому. Але, незважаючи на досить чіткий поділ за суб'єктами, зустрічаються випадки, коли суб'єкти, що належать до різних гілок влади, є суб'єктами відносин юридичної відповідальності одного виду. Така ситуація склалася у сфері адміністративної відповідальності. Зокрема, серед органів, уповноважених притягати до адміністративної відповідальності є і суди, і органи виконавчої влади. У той же час слід звернути увагу на те, що в деяких випадках суб'єкти відносин юридичної відповідальності взагалі є юридично рівноправними, хоча вони за своїм правовим статусом можуть належати і до органів влади, і до суб'єктів господарювання, а можуть просто бути фізичними особами. Це стосується відносин, що регламентуються цивільним законодавством України.

Саме такі обставини перешкоджають тому, щоб в якості єдиної підстави класифікації можна було б використати суб'єктний склад відносин юридичної відповідальності. Однак, із набору елементів структури правовідносин залишився ще один, а саме їх зміст. У теорії права, як правило, виділяють юридичний і фактичний зміст правовідносин. Юридичний зміст складають суб'єктивні права і юридичні обов'язки сторін правовідносин, а фактичний - дії, спрямовані на практичну реалізацію зазначених прав і обов'язків. Оскільки діяльність органів влади щодо

реалізації владних повноважень здійснюється, як правило, у процесуальній формі, то зміст відносин відповідальності буде відбиватись у порядку притягнення до відповідальності, тобто у процедурі виникнення обов'язку особи, винної у вчиненні правопорушення, зазнавати позбавлень майнового або особистого характеру. Відповідно до цього можна виділити всього чотири процедурних конструкції притягнення до юридичної відповідальності, а саме конституційну, адміністративну, правосуддя і внутрішньоорганізаційну. За комбінацією цих двох ознак (суб'єктного складу та процедурної конструкції) вже можна виділити кінцеву кількість видів юридичної відповідальності, яка базується на владних відносинах між правопорушником і органом, що здійснює притягнення до відповідальності. Такими видами, зокрема є загальновідомі конституційна, адміністративна, кримінальна, цивільно-правова і дисциплінарна відповідальності.

Конституційна відповідальність базується на нормах Конституції України, а її особливістю є те, що для кожного конкретного випадку існує власна конституційна процедура. Свою власну процесуальну форму мають і відносини кримінальної відповідальності, які реалізуються у формі судочинства у кримінальних справах на підставі норм Кримінально-процесуального Кодексу України. Що стосується дисциплінарної відповідальності, то вона теж має власну процесуальну форму, яка хоча й не настільки детально описана правовими нормами як для кримінальної або адміністративної відповідальності, але все одно може бути чітко визначена.

Адміністративна відповідальність характерна тим, що реалізується вона в адміністративному порядку, тобто в процесі реалізації державним органом своїх виконавчо-розпорядчих повноважень. Переважна більшість органів адміністративної юрисдикції, за своїм правовим статусом є органами виконавчої влади і, крім того, наділеними контрольними (наглядовими) повноваженнями у сфері відносин, які є об'єктом відповідних правопорушень. Тобто притягнення до адміністративної відповідальності здійснюється цими органами переважно в процесі здійснення державного управління, а точніше при реалізації ними такої важливої функції державного управління як контроль (нагляд). При цьому, з процесуальної точки зору, процедура притягнення до адміністративної відповідальності оформлена адміністративно-правовими нормами у вигляді адміністративного провадження з усіма притаманними йому ознаками. Навіть у тих випадках, коли справи про адміністративні правопорушення розглядаються судами, можна стверджувати про наявність того ж самого адміністративного порядку притягнення до відповідальності. Оскільки звертаючись до суду, наприклад, з вимогою про анулювання ліцензії суб'єкта господарювання суб'єкт владних повноважень продовжує виконувати покладені на нього функції контролю (нагляду) і таким чином в установленому законодавством порядку ініціює застосування адміністративно-господарських санкцій судом. Таким чином, відбувається притягнення порушника до адміністративної відповідальності у порядку адміністративного судочинства адміністративними судами, які керуються положеннями Кодексу адміністративного судочинства України.

Реалізація ж цивільно-правової відповідальності не пов'язана з наявністю владних повноважень у одного із її суб'єктів відносно іншого, а відтак вона не

пов'язана з процедурою правозастосування. Для відносин цивільно-правової відповідальності характерним є те, що її суб'єкти юридично рівноправні, а абсолютно конкретний обов'язок відшкодувати нанесену шкоду або сплатити неустойку за невиконання чи неналежне виконання зобов'язання виникає безпосередньо із наявності делікту. Тобто, цивільно-правова відповідальність виникає, так би мовити, автоматично, без дотримання якої - небудь процедури. Державний примус, а відтак і правозастосовча діяльність суду, стають потрібними тільки тоді, коли не відбувається добровільна реалізація зазначеного вище обов'язку. Договірні відносини між юридичними особами (суб'єктами господарювання) засновані на принципі свободи підприємницької діяльності та принципі свободи договору, і добровільності виконання взятих на себе зобов'язань. Натомість, у випадку порушення таких зобов'язань одним з учасників договірних відносин, відповідальність за правопорушення у сфері господарювання у вигляді господарських санкцій застосовується за ініціативою учасників господарських відносин.

Застосування ж адміністративно-господарських санкцій, як визначено частиною четвертою статті 217 Господарського кодексу України, здійснюється за ініціативою уповноважених органів державної влади або органів місцевого самоврядування. Вказане свідчить про застосування заходів державного примусу до суб'єкта господарювання, який здійснив порушення, яке зашкодило інтересам держави, що спричинило реакцію суб'єкта владних повноважень. Застосування адміністративно-господарських санкцій як заходів адміністративної відповідальності тягне для правопорушника обтяжливі наслідки майнового чи іншого характеру, які він зобов'язаний понести і фактично це здійснює. Тим самим правопорушник відповідає перед державою за неправомірну поведінку у сфері господарської діяльності, яка має здійснюватися у відповідності до законодавчо встановлених правил. Порушення учасником економічних відносин умов здійснення господарювання загрожує економічній безпеці держави, як складової національної безпеки. Саме тому застосування адміністративно-господарських санкцій до суб'єктів господарювання має публічний характер і характеризується наявністю публічного інтересу і вказує на спроможність держави забезпечити захист усіх суб'єктів господарювання як учасників економічних процесів всередині держави. При цьому орган державної влади чи місцевого самоврядування, реалізуючи юрисдикційні повноваження діє як владний суб'єкт, приписи, розпорядження якого приймаються у зв'язку з виконанням державних функцій, а тому мають обов'язковий характер.

Зокрема, застосування адміністративно-господарського штрафу є заходом юридичної відповідальності, що може бути спрямований на припинення правопорушень і використаний з превентивною метою щодо інших правопорушень з боку інших суб'єктів господарювання.

Таким чином, адміністративно-господарські санкції за своїми ознаками є нічим іншим як заходами адміністративної відповідальності.

Отже, передбачений в чинному законодавстві України перелік видів юридичної відповідальності: конституційна, кримінальна, адміністративна, дисциплінарна, цивільно-правова, сформувався відповідно із логікою правового регулювання.

Таким чином, є всі підстави стверджувати, що адміністративно-господарські санкції є видом адміністративної відповідальності суб'єктів господарювання за вчинення ними правопорушень у сфері господарської діяльності, яка застосовується уповноваженими органами в певному законодавчо встановленому порядку.

Ще одним з доводів, який дає право стверджувати, що адміністративно-господарські санкції є видом саме адміністративної відповідальності суб'єктів господарювання, є той факт, що Господарський кодекс України розмежовує адміністративно-господарські та господарські санкції за критерієм суб'єкта застосування. Відповідно до статті 217 Господарського кодексу України, господарські санкції застосовуються у встановленому законом порядку за ініціативою учасників господарських відносин, а адміністративно-господарські санкції – за ініціативою уповноважених органів державної влади або місцевого самоврядування.

Як вже зазначалось, загальновизнаним є поділ юридичної відповідальності за галузевою структурою права на конституційну, цивільно-правову, кримінальну, адміністративну та дисциплінарну.

Пунктом 22 частини першої статті 92 Конституції України визначено, що виключно законами України визначаються засади цивільно-правової відповідальності; діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальність за них.

Таким чином, як загальна теорія права, так і Конституція України, як Основний закон, встановлює лише чотири види юридичної відповідальності (крім конституційної) – цивільно-правова, кримінальна, адміністративна та дисциплінарна.

Такий поділ є додатковим аргументом на підтвердження висновку про те, що адміністративно-господарські санкції є нічим іншим, як адміністративною відповідальністю суб'єктів господарювання, оскільки не мають необхідних ознак для віднесення їх до інших видів юридичної відповідальності (кримінальної, цивільно-правової чи дисциплінарної відповідальності).

Статтею 8 Конституції України встановлено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Саме на основі Конституції України та у відповідності до її норми щодо встановлення відповідальності виключно законом, законодавцем відповідна норма Основного закону була імplementована в Господарський кодекс України.

Така імplementація знайшла своє вираження в положеннях частини другої статті 238 (види адміністративно-господарських санкцій, умови та порядок їх застосування можуть бути встановлені виключно законами) та частини другої статті 241 Господарського кодексу України (перелік порушень, за які з суб'єкта господарювання стягується штраф, розмір і порядок його стягнення визначаються законами, що регулюють податкові та інші відносини, в яких

допущено правопорушення), які повністю кореспондуються з положенням пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України.

Імплементация конституційного принципу «встановлення відповідальності виключно законом» до положень Господарського кодексу України є додатковим аргументом на користь твердження, що адміністративно-господарські санкції є підвидом саме адміністративної відповідальності. А, в силу пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України, встановлення такої відповідальності повинно здійснюватися лише законом.

IV. Частиною другою статті 19 Конституції України визначено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Як уже зазначалось, відповідно до частини шостої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», Національна рада може застосовувати до телерадіоорганізацій санкцію у вигляді «стягнення штрафу», який за своєю правовою природою є адміністративно-господарським штрафом.

Таким чином, Національна рада наділена повноваженнями застосовувати до суб'єктів господарювання адміністративно-господарські санкції, які є видом адміністративної відповідальності телерадіоорганізацій за правопорушення визначені законодавством про телебачення і радіомовлення.

При цьому, частиною десятою статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» встановлено, що розміри штрафів встановлюються Національною радою за погодженням з Кабінетом Міністрів України відповідно до вимог законодавства.

Згідно статті 75 Конституції України, єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України.

У свою чергу, частиною першою статті 17 Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» визначено, що Національна рада в межах своїх повноважень приймає регуляторні акти, у тому числі нормативно-правові, а також інші акти індивідуальної дії.

Частиною ж десятою статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» фактично встановлено право Національної ради встановлювати розміри штрафів власним підзаконним нормативно-правовим актом.

Як вже обґрунтовано вище, стягнення штрафу, як санкція яка застосовується Національною радою, є адміністративною відповідальністю телерадіоорганізацій за правопорушення в сфері господарської діяльності. У свою чергу встановлення розміру штрафів є визначенням відповідальності телерадіоорганізацій за вчинені таких правопорушення.

Відповідно до пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України, виключно законами України визначаються засади цивільно-правової відповідальності; діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальність за них.

Таким чином, положення частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», яке фактично надає право встановлювати відповідальність телерадіоорганізацій за правопорушення не законом, а підзаконним нормативно-правовим актом Національної ради, є неконституційним, оскільки суперечить пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про Конституційний Суд України», однією з підстав для прийняття Конституційним Судом України рішення щодо неконституційності правових актів повністю чи в їх окремих частинах є невідповідність Конституції України.

На підставі вищевикладеного вважаємо, що положення частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» не відповідає Конституції України (є неконституційним) як таке, що суперечить пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України.

Керуючись статтями 150, 152 Конституції України, статтями 13, 38-40 та 71 Закону України «Про Конституційний Суд України», -

ПРОСИМО КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ:

1. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

2. Залучити для участі у конституційному провадженні представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

- Капліна Сергія Миколайовича;
- Сметану Василя Васильовича;
- Войтовича Івана Володимировича.

Додатки:

1. Витяг із Конституції України (статті 8, 19, 75 та 92).
2. Витяг із Закону України «Про телебачення і радіомовлення» (абзац 49 частини першої статті 1, статті 70 та 72).
3. Витяг із Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» (преамбула, статті 17 та 21).
4. Витяг із Господарського кодексу України (статті 55, 217, 238, 239 та 241).

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від
21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ
(офіційне опублікування: Голос України від 22.02.1994 та Відомості Верховної
Ради України від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по- батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
12.	Юршиць Оскар Васильович	315		15.09.15
13.	Соловар Руслан Миколайович	295		16.09.15
14.	Суслова Ірина Александрівна	133		16.09.15
15.	Деревишко Юрій Борисович	291		16.09.15
16.	Григорівський Юрій Вікторович	437		16.09.15
17.	Іванко Вадим Євгенович	214		16.09.15
18.	Євтушок Сергій Миколайович	354		16.09.15
19.	Фіров Єгор Павлович	118		16.09.15
20.	Гішак Роман Віталійович	106		16.09.15
21.	Кичиняр Павло Миколайович	134		16.09.15
22.	Розенблат Борис Соломонович	267		16.09.15

Модина Олександр / підписів

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від
21 грудня 1993 року № 3759-XII
(офіційне опублікування: Голос України від 22.02.1994 та Відомості Верховної
Ради України від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
23.	Меншиков Сергій Петрович	189		16.09.15
24.	Добродомов Дмитро Рубінович	383		16.09.15
25.	Лішків Олег Валерійович	188		16/09/2015
26.	Терласки Віктор	196		16/09/15
27.	Рибалко Сергій Кирилович	206		16.09.15
28.	Кошелева Альона Володимирівна	199		16.09.15
29.	Корсенько Олександр Миколайович	202		16.09.2015
30.	Скучаївський Сергей Іванович	203		16.09.2015
31.	Гузаківський Олег Васильович	204		16.09.2015
32.	Лисаківський Олександр Олександрович	187		16.09.2015
33.	Лішко Дмитро Володимирович	204		16.09.2015

10/десять / підписів

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від
21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ
(офіційне опублікування: Голос України від 22.02.1994 та Відомості Верховної
Ради України від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
34.	Силахтєв Денис Олександрович	198		16.09.15
35.	Македон Юрій Миколайович	231		16.09.15
36.	Редькин Олексій Михайлович	217		16.09.15
37.	Петренко Олег Миколайович	392		16.09.15
38.	Львовська Юлія Володимирівна	175		17.09.15
39.	Тимошенко Юлія Володимирівна	210		17.09.15
40.	Тошико Микола Володимирович	297		17.09.15
41.	Матвійченко Ростислав Володимирович	026		17.09.15
42.	Барто Олег Сергійович	365		17.09.15
43.	Мотківський Богдан Миронович	319		17.09.15
44.	Сторшич Звон Олександр	230		17.09.15

11 (одинадцять) підписів

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень
частини десятої статті 72 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від
21 грудня 1993 року № 3759-XII
(офіційне опублікування: Голос України від 22.02.1994 та Відомості Верховної
Ради України від 09.03.1994 1994 р., № 10, стаття 43)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по- батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
45.	Мачока Г.М.	385		17.03.15
46.	Австашик О.С.	289		17.09.15
47.	Авдиченко В.О.	409		17/9/15
48.	Сендеш О.І.	283		7/9/15
49.	Романенко Віктор Миколайович	298		18/09/2015
50.	Тарасенко Валерій Ремилевич	102		18/08/2015

Всього 49 (сорок дев'ять) підписів
народних депутатів України.

Сергійчук Ірина
Гарр'єв

~~В. Романенко~~
21.09.2015 р.